

F. t. beslutn. ang. Den Alm. Overenskomst om Told og Udenrigshandel m. v.

svarende høje todsatser. En løsning på problemet i retning af, at EEC nedsatte fællestariffens satser med mindre end 50 pct., ville derfor i betydeligt omfang ramme EFTA-landene, herunder især Svejts. — Forhandlingerne om at nå frem til regler for påberåbelse af disparitet måtte i sidste ende opgives, og problemet fandt først under de afsluttende forhandlinger en pragmatisk løsning gennem deltagerlandenes indbyrdes tilpasning af indrømmelser.

Med hensyn til landbrugsvarerne forelå på det nævnte ministermøde i 1964 to væsensforskellige oplæg vedrørende forhandlingsreglerne. EEC foreslog som generelt forhandlingsgrundlag, d. v. s. gældende for alle landbrugsvarer og alle deltagerlande, forhandlinger om binding af den samlede støtte til landbruget. USA — støttet af flertallet af de øvrige deltagerlande, heriblandt Danmark — gik derimod ind for en pragmatisk fremgangsmåde, hvor indrømmelsernes form afpassedes efter de forskellige beskyttelses- og støttesystemer. Drøftelserne på ministermødet bragte ikke nogen tilnærmelse mellem de modstående opfattelser, og da der uanset en vis modificering i standpunkterne heller ikke under de følgende års drøftelser kunne opnås enighed om spørgsmålet, valgte man samme fremgangsmåde som for industrivarerne, nemlig at anmode deltagerlandene om at fremlægge deres tilbud i håb om, at det på det således tilvejebragte konkrete grundlag ville være muligt at forhandle sig frem til enighed.

En anden vanskelighed på landbrugsområdet var, at EEC på grund af sine langstrakte interne forhandlinger om den fælles landbrugspolitik måtte udsætte fremlæggelsen af Fællesmarkedets tilbud for landbrugsvarer, således at disse først kunne fremkomme væsentlig senere end tilbuddene på industriområdet. Dertil kom så den i sommeren 1965 opståede krise inden for Fællesmarkedet, der i realiteten bremsede forhandlingerne i Kennedy-runden i mere end et halvt år.

Det første oplæg til forhandlingerne forelå i november 1964, da deltagerlandene i henhold til den på ministermødet i 1964 truffede beslutning fremkom med deres tilbud for industrivarer. Tilbuddene fremtrådte i realiteten som undtagelseslister, d. v. s. lister over varer, for hvilke det enkelte land ikke kunne tilbyde en 50 pct. toldnedsættelse. — De mindre EFTA-lande, deriblandt Danmark, Norge og Sverige, indgav overhovedet ingen undtagelsesliste, men forbeholdt sig at foretage tilbagetrækninger i deres tilbud, såfremt det senere under forhandlingerne måtte vise sig, at der bestod et misforhold mellem den fordel, andre landes

indrømmelser ville give deres erhvervsliv og de toldindrømmelser, de selv havde tilbudt. Undtagelseslisterne var i øvrigt relativt små. EEC havde næst efter Japan den største liste; den omfattede ca. 25 pct. af importen, men for en betydelig del heraf var EEC rede til at yde mindre toldnedsættelser.

Deltagerlandene skulle ifølge den aftalte tidsplan senest den 16. september 1965 have fremlagt konkrete og specifikke tilbud for landbrugsvarerne, bortset fra korn, hvor forhandlinger om en international vareaftale allerede samme forår var begyndt på grundlag af forslag og tilbud fra de vigtigste eksportør- og importørlande. Efter udbruddet af EECs interne krise så Fællesmarkedet sig imidlertid ikke i stand til at fremlægge tilbud på dette tidspunkt, hvilket bevirkede, at de fleste andre lande fandt det formålsløst at afgive tilbud for samtlige landbrugsvarer inden for den nævnte frist. På amerikansk tilskyndelse besluttede man imidlertid fra dansk side sammen med flertallet af de vigtigere deltagerlande inden for den nævnte frist at afgive tilbud for visse landbrugsvarer, der ikke berørte EECs markedsordninger. En del industrilande, herunder Danmark, afgav samtidig tilbud for en række tropiske produkter af særlig interesse for udviklingslandene i henhold til et forslag, som Danmark sammen med de øvrige nordiske lande havde været initiativtager til.

Tilbuddene for de øvrige — eller for visse lande samtlige — landbrugsvarer blev først fremlagt i løbet af sommeren 1966, for Danmarks vedkommende den 24. juni. Med hensyn til hovedlandbrugsvarerne — okse- og kalvekød, mejeriprodukter, svinekød, æg og fjerkræ — tog tilbuddene for de fleste interesserede deltagerlande sigte på etablering af internationale varearrangementer. De af EEC fremlagte tilbud var i det væsentlige baseret på indførelse af internationale referencepriser og bestemmelser om binding af interne støtteforanstaltninger, medens USA i sine tilbud lagde hovedvægten på tilvejebringelse af acceptable forpligtelser med hensyn til markedsadgangen.

De danske tilbud for hovedlandbrugsvarerne udformedes som generelle oplæg til verdensomspændende vareaftaler eller regionale arrangementer omfattende samtlige relevante støtte- og beskyttelselementer. Danmark erklærede sig samtidig rede til som led i sådanne aftaler eller arrangementer at påtage sig forpligtelser vedrørende de danske beskyttelses- og støttepolitiske elementer. For de øvrige landbrugsvarer blev afgivet traditionelle tilbud om konsolidering eller reduktion af tolden samt afvikling af kvantitative restriktioner. Hele det danske tilbud vedrørende såvel hovedlandbrugs-